

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 7015200744
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7015200744.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): PEDA STAV, s. r. o., Plzenská 2131/107, Košice, IČO: 44 883 510, zastúpený: JUDr. Zuzana Komorovská, advokátka Kuzmányho 57, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7S/76/2015 zo dňa 26. apríla 2018, v konaní o preskúmanie zákonnosti žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Na základe výsledkov kontroly vykonanej Inšpektorátom práce Košice (ďalej aj „správny orgán prvého stupňa“) u žalobcu na stavbe Trolejbusová 1/A, Košice v dňoch 15.01.2015 až 05.02.2015, uvedených v protokole o výsledku inšpekcie práce zo dňa 23.01.2015, vydal správny orgán prvého stupňa dňa 09.03.2015 rozhodnutie č. 15/15/0, ktorým podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z.“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 2.000 Eur za porušenie povinností uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 4 zákona č. 125/2006 Z. z., konkrétne porušenia § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“), ktorých sa žalobca dopustil tým, že využíval závislú prácu F. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý pre žalobcu dňa 15.01.2015 o 09:30 h vykonával pomocné stavebné práce na stavbe Trolejbusová 1/A, Košice, mal s ním založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - dohodu o pracovnej činnosti zo dňa 13.01.2015, pričom pred začatím výkonu činnosti

zamestnanca žalobca nesplnil povinnosť podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“), pretože zamestnanca prihlásil do registra poistencov Sociálnej poisťovne dňa 15.01.2015 až o 09:54 h, teda po začiatku výkonu práce a po vykonanej kontrole.

2. Proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. OPS/BEZ/2015/3128 O-181/2015 zo dňa 20.05.2015 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný poukázal na skutkové zistenie správneho orgánu prvého stupňa, že F. O. v zápisnici o podaní informácie počas výkonu inšpekcie uviedol, že pre žalobcu pracuje od 13.01.2015 na základe dohody a v deň kontroly 15.01.2015 pracuje od 08:00 h, čo podľa žalovaného korešponduje s bezprostredným vyjadrením zástupcu zamestnávateľa A. W., ktorý taktiež pri kontrole uviedol, že uvedený zamestnanec pracuje v deň 15.01.2015 od 08:00 h, ako aj s predloženou dohodou o pracovnej činnosti podpísanou dňa 13.01.2015. Žalovaný konštatoval, že žalobca nepredložil v odvolacom konaní nijaké dokumenty, ktoré by spochybnili, alebo vyvrátili skutočnosti zistené správnym orgánom prvého stupňa o porušení § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z., pričom skutkový stav veci považoval za dostatočne zistený.

II.

Konanie pred správnym súdom

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe namietal nesprávny postup žalovaného, ktorý v rozpore s § 32 ods. 1, § 33, § 34 ods. 2, 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) nezistil presne úplný skutkový stav, nedal žalobcovi možnosť navrhnúť a doplniť dokazovanie a na ústnom pojednávaní klásť svedkom otázky. V podstate zopakoval svoje tvrdenia zo správneho konania, že v čase podpisu dohody dňa 13.01.2015 žalobca ani nevedel, či k 15.01.2015 využije prácu F. O., nakoľko v uvedený deň došlo k zmene pracovného harmonogramu. Tvrdil, že v čase výkonu inšpekcie nebol uvedený zamestnanec ani prezlečený do pracovného odevu a čakal na pridelenie práce.

4. Žalobca poukazoval na to, že v správnom konaní žiadal vypočuť ako svedka bezprostredne prítomného zamestnanca O. W., ktorý bol priamym svedkom situácie pri výkone kontroly zamestnávania, ako aj dotknutého zamestnanca F. O.. Namietal, že žalovaný nechal do úvahy vyjadrenie konateľa žalobcu k protokolu a svoj záver založil len na prehlásení F. O., že pre žalobcu pracuje deň 15.01.2015 od 08:00 h., hoci menovaný v čase kontroly žiadnu prácu fyzicky nevykonával. Žalobca mal za to, že pokiaľ nezačal skutočne využívať prácu zamestnanca na základe dohody, prácu mu nepridelil, nevydal mu pracovné pomôcky, nemohol porušiť ustanovenia zákona o nelegálnom zamestnávaní, a preto mu bola pokuta uložená bezdôvodne. Uviedol, že pokiaľ by bol žalovaný vykonal výsluch navrhnutých svedkov, zistil by, že v inkriminovanom čase ešte nebolo zrejme, aké práce bude žalobca vykonávať pre investora. Svedkovia by vedeli potvrdiť aj zmenu v harmonograme prác oproti pôvodne plánovaným, ku ktorým mal byť F. O. zadelený.

5. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, pričom za dôležitú označil skutočnosť, že informácie, ktoré zainteresované osoby poskytnú správne orgánu prvého stupňa priamo na mieste, boli poskytnuté spontánne bez možnosti konzultovať odpovede, pričom tak F. O. ako i A. W.Á. uviedli, že kontrolovaný zamestnanec začal vykonávať prácu dňa 15.01.2015 o 08:00 h. Ani jedna z týchto osôb podľa žalovaného neinterpretovala skutkový stav tak, ako neskôr vo vyjadrení žalobca. Žalovaný tiež poukázal na to, že podľa protokolu z inšpekcie kontrolovaná osoba vykonávala pomocné stavebné práce na stavbe. Žalovaný zaujal názor, že F. O. sa na pracovisko dostavil dňa 15.01.2015 o 08:00 h na základe pokynu žalobcu, a ak by mu aj žalobca pridelenie práce až o 10:15 h, ako to neskôr tvrdil, zamestnanec bol v tom čase na pracovisku, mohol utrpieť pracovný úraz, preto mal byť jednoznačne prihlásený do registra poistencov Sociálnej poisťovne.

6. Žalovaný tiež poukázal na to, že v zmysle Správneho poriadku, ktorého právnym režimom sa konanie

vo veci spravovalo, sa ponecháva výlučne na úvahe správneho orgánu, či ústne pojednávanie nariadi alebo nie. Žalovaný uviedol, že správne orgány oboch stupňov dospeli k záveru, že povaha veci si nariadenie ústneho pojednávania nevyžaduje, pričom svoje úvahy uviedli v odôvodneniach rozhodnutí, čím sa súčasne vysporiadali s požiadavkou žalobcu smerujúcou k nariadeniu ústneho pojednávania.

7. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 26.04.2018 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že zistenie skutkového stavu pri vykonaní inšpekcie zakladá poznanie o realite, ktorá bola hodnotená objektívne a vychádzala z bezprostredných odpovedí zamestnanca F. O. i zamestnávateľa v osobe jeho konateľa A. W.. Správny súd považoval za relevantné dôkazy získané správnym orgánom prvého stupňa pri výkone kontroly, z ktorých vyplýva, že žalobca na kontrolovanej stavbe využíval závislú prácu zamestnanca F. O., ktorý pre žalobcu dňa 15.01.2015 o 09:30 h vykonával pomocné stavebné práce na základe dohody o pracovnej činnosti dňa 13.01.2015, pričom pred začatím výkonu činnosti tohto zamestnanca si žalobca nesplnil povinnosť prihlásiť ho do registra zamestnancov do Sociálnej poisťovne. Činnosť zamestnanca podľa názoru krajského súdu evidentne vykazovala znaky závislej práce v zmysle § 1 ods. 2 Zákonníka práce, pričom ani žalobca v pozícii zamestnávateľa nijako nespochybnil, že zamestnanca prijal do zamestnania.

8. Správny súd nemal pochybnosti o správnosti záveru žalovaného, že ani prípadné nariadenie ústneho pojednávania vo veci by neprispelo k inému zisteniu skutkového stavu a nenariadením ústneho pojednávania nedošlo k ujme na právach a oprávnených záujmoch žalobcu, keďže dôkazy obstarané správnym orgánom prvého stupňa náležite objasňovali skutkový stav veci. V danej veci neboli dôvody vykonávať ďalšie dôkazy, keďže už existoval základný rozsah nevyvrátiteľných dôkazov, ktoré preukazovali nelegálne zamestnávanie.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, stanovisko žalovaného

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“).

10. Uviedol, že na základe dohody o pracovnej činnosti mohol prideliť prácu zamestnancovi F. O. kedykoľvek od 15.01.2015 od 08:00 h, kedy mal menovaný nastúpiť na výkon práce. Skutočný začiatok výkonu práce, teda začatie využívania práce zamestnanca zamestnávateľom, však v čase výkonu inšpekcie ešte nebolo známe.

11. Sťažovateľ poukázal na to, že v správnom konaní žiadal vypočuť ako zamestnanca svedka F.N. O., aby sám uviedol, čo rozumie pod otázkou „odkedy pracuje u žalobcu“, teda či je to dátum v zmysle dohody o pracovnej činnosti, alebo aj skutočný výkon práce. Tak isto navrhnutý svedok O. W. sa podľa sťažovateľa mohol vyjadriť, či F. O. fyzicky vykonával prácu v čase kontroly a či mal vôbec pridelené nariadenie. Podľa sťažovateľa nebola zodpovedaná ani otázka, kto vlastne pridelil F. O. nariadenie na výkon práce, keďže štatutárny zástupca nebol prítomný na pracovisku a dostavil sa tam až v čase výkonu inšpekcie práce. Mal za to, že správny orgán mal v zmysle § 21 Správneho poriadku nariadiť pojednávanie, vypočuť navrhnutých svedkov a vykonať ďalšie dôkazy na objasnenie veci. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že zamestnanec F. O. je zdravotne ťažko postihnutou osobou, so sťažnou komunikáciou, nakoľko je takmer nepočujúci.

12. Sťažovateľ tiež namietal, odklon rozsudku krajského súdu od rozhodovacej praxe kasačného súdu, ktorá je podľa jeho názoru jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní (napr. 6Sžo/28/2016 zo dňa 24.01.2017, 10Sžo/265/2015 zo dňa 28.09.2016, 8Sžo/28/2007). Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/9/2010 zo dňa 16.02.2011, z ktorého podľa jeho názoru plynie záver, že na rozhodovanie o správnych deliktach dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

13. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s rozsudkom krajského súdu, navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7Sžo/223/2015 zo dňa 23.02.2017, podľa ktorého zákonodarca výslovne nestanovuje inšpektorátu práce povinnosť vo veciach administratívneho trestania nariadiť ústne pojednávanie.

IV.

Právne závery kasačného súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju v zmysle § 461 S.s.p. zamietol. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.01. 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. Kasačný súd na úvod poznamenáva, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti je zásadne viazaný jej dôvodmi (§ 439 ods. 3 písm. a/, § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.). Z tejto zásady vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti náležite vymedziť, v čom vidí nezákonnosť v konaní alebo rozhodovaní krajského súdu (§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c/ S.s.p.). V prípade dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. má sťažovateľ povinnosť uviesť právne posúdenie vecí, ktoré považuje za nesprávne a určiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 440 ods. 2 S.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah, ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti.

16. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd po právnej stránke správne vyhodnotil otázku nenariadenia ústneho pojednávania a nevykonania výsluchu navrhnutých svedkov v správnom konaní v súvislosti s namietaným porušením povinnosti správneho orgánu riadne zistiť skutkový stav vecí, a tiež či sa krajský súd svojím rozhodnutím neodklonil od rozhodovacej praxe kasačného súdu ohľadom uplatňovania trestnoprávnych princípov pri správnom trestaní a aplikácii čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo väzbe na oprávnenie obvineného navrhovať dôkazy a dosiahnuť predvolanie a vypočúvanie svedkov.

17. Niet pochyb o tom, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí o administratívnych sankciách správny súd aplikuje i základné zásady trestného konania a ukladania trestov (§ 195 S.s.p.), ktoré primerane platia aj pre rozhodovania správnych orgánov vo veciach administratívneho trestania. Právnym základom pre analogickú aplikáciu trestnoprávnych noriem na správne trestanie je čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj zásady upravené najmä v odporučení Výboru ministrov Rady Európy č. (91) o administratívnych sankciách, v zmysle ktorých správne delikty zásadne patria do kategórie trestných obvinení. Tiež však treba zdôrazniť, že ide o aplikáciu primeranú, najmä s ohľadom na nižšiu spoločenskú nebezpečnosť správnych deliktov, pri sankcionovaní ktorých nie je nutné aplikovať trestnoprávne záruky v plnom rozsahu (m.m. napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Sžhpú/1/2013 zo dňa 9.6.2015).

18. Konanie o uložení pokuty za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania teda možno z hľadiska čl. 6 ods. 1 Dohovoru považovať za „trestné obvinenie“, pri prejednávaní ktorého sa na obvineného (v danom prípade sťažovateľa) primerane vzťahujú trestnoprávne štandardy aj z hľadiska zabezpečenia práva na obhajobu. Pokiaľ ide o ústne pojednávanie, zákon č. 125/2006 Z.z. ani Správny poriadok, ktorého právnym režimom sa konanie subsidiárne spravuje, jeho nariadenie pri prejednaní tohto druhu správneho deliktu obligatórne nevyžadujú. Správny poriadok ponecháva na uvážení správneho orgánu, či nariadi na prejednanie vecí ústne pojednávanie, pričom kritériom pri tomto uvážení je, či si ústne pojednávanie vyžaduje povaha vecí a najmä či sa tým prispeje k jej objasneniu. Nariadenie ústneho pojednávania totiž nie je samoúčelné, ale má slúžiť predovšetkým riadnemu zisteniu skutkového stavu

veci, ku ktorému má právo prispieť aj subjekt zo správneho deliktu obvinený. Všetky získané podklady v procese dokazovania je správny orgán povinný riadne vyhodnotiť a dať odpoveď na všetky relevantné otázky, ktoré vyplynuli z dokazovania, ako aj na námietky účastníka konania.

Podľa § 1 ods. 1 Správneho poriadku tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podľa ods. 3 účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Podľa ods. 4 vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu. Podľa ods. 5 správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

19. Krajský súd s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. 7Sžo/1/2013, 8Sžo/66/2013) správne konštatoval, že správne orgánu patrí v každom konkrétnom prípade vyhodnotiť, či v závislosti od vykonaného dokazovania v správnom konaní je nariadenie ústneho pojednávania vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nezákonné rozhodnutie a či ústne pojednávanie bolo v administratívnom konaní s ohľadom na individuálne okolnosti prípadu potrebné. Vyskytli sa teda i prípady, keď Najvyšší súd za dôvod nezákonnosti administratívneho rozhodnutia vyhodnotil skutočnosť, že ústne pojednávanie nariadené nebolo, ako na to celkom opodstatnene poukázal sťažovateľ (rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 10Sžo/265/2015). Z uvedeného je zrejmé, že nemožno jednoznačne konštatovať, že by sa nariadenie ústneho pojednávania vyžadovalo v každom jednotlivom prípade konania o správnom delikte, ktorý má povahu „trestného obvinenia“.

20. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalovaný sa jasne a zrozumiteľne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa uplatnenými v správnom konaní, a to i vo vzťahu k otázke nariadenia ústneho pojednávania, ktoré by za daných okolností neprispelo k inému zisteniu skutkového stavu a právne posúdeniu veci. Dôkazy obstarané prvostupňovým správne orgánom bezprostredne pri výkone inšpekcie totiž spoľahlivo preukázali, že zamestnanec F. O. v čase kontroly dňa 15.1.2013 o 9,30 vykonával pomocné stavebné práce na stavenisku na základe dohody o pracovnej činnosti uzavretej so sťažovateľom. Skutočnosť, že v uvedený deň, ktorý mal byť podľa dohody dňom nástupu do práce, vykonával na stavbe pracovné činnosti, potvrdil inšpektor a pri kontrole i sám zamestnanec, ako aj konateľ sťažovateľa. Keďže v čase kontroly nebol menovaný zamestnanec zapísaný v registri zamestnancov Sociálnej poisťovne, ako to vyžaduje zákon č. 82/2005 Z. z. a zákon č. 461/2003 Z. z., boli aj podľa názoru kasačného súdu uvedené zistenia jednoznačným podkladom pre záver o naplnení skutkovej podstaty správneho deliktu nelegálneho zamestnávania, za ktorý bola sťažovateľovi dôvodne uložená sankcia, a to v najnižšej zákonom vymedzenej výške.

21. Skutočnosti, ktoré navrhoval sťažovateľ preukázať výsluchmi navrhovaných svedkov, teda že zamestnancovi F. O. v čase výkonu kontroly ešte nebola pridelená práca ani nariadenie a že nebol prezlečený do pracovného odevu, nemohli mať vplyv na záver, že menovaný zamestnanec sa zdržiaval na stavbe na pokyn sťažovateľa, a podľa zistení inšpektora vykonával pomocné stavebné práce, teda vykonával závislú prácu (§ 1 ods. 2 Zákonníka práce). Nie je podstatné, či vykonával tú prácu, ktorú pre neho jeho zamestnávateľ zamýšľal, pretože akonáhle vstúpil na stavenisko a začal pracovať, mal byť prihlásený do registra poisťencov Sociálnej poisťovne.

22. Krajský súd teda posúdil vec po právnej stránke správne tak pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu i nariadenie ústneho pojednávania a nemožno konštatovať, že by sa svojim rozhodnutím odklonil od rozhodovacej praxe kasačného súdu, ktorá je v otázke nariadenia ústneho pojednávania na prejednanie správneho deliktu ustálená len z toho hľadiska, že potrebu tohto procesného úkonu je nutné vyhodnotiť vždy individuálne podľa konkrétnych okolností prípadu.

23. Kasačný súd nad rámec vymedzenia sťažnostných bodov považuje za potrebné doplniť, že ani novela zákona č. 82/2005 Z.z. vykonaná zákonom č. 294/2017 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2018 nemohla privodiť pre sťažovateľa priaznivejšie právne posúdenie veci, čo krajský súd zrozumiteľne odôvodnil v bodoch 74 - 80 svojho rozsudku.

24. Keďže namietané sťažnostné body kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie rozsudku krajského súdu, musel kasačný súd postupovať podľa § 461 S.s.p. a nedôvodnú kasačnú sťažnosť zamietnuť.

25. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).